

ĐULIO
LEONI

PRAVILO
SENKI

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Giulio Leoni

LA REGOLA DELLE OMBRE

Copyright © 2009 by Giulio Leoni

First published in Italy by Arnoldo Mondadori Editore S.p.A.,
Milano, in 2009

This edition published in agreement with PNLA/Piergiorgio
Nicolazzini Literary Agency

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Anu

Sadržaj

Firenca, palata Mediči	14
Na putu za Oliverotovu gostionicu	30
Palata Mediči	43
Kapela Vespuči	61
Na putu Francigena	67
Na putu za Rim	74
Rim, dvorana za papske audijencije	87
Pred kapijom Flaminija	92
U veštičinoj stračari	101
Na putu ka kućama Firentinske nacije	121
Privatna rezidencija kardinala Bordžije	139
Trg ispred Papske kancelarije	141
Vatikanske odaje	160
Palata Rijario, dvorana za gozbe	170
U kući maestra Botičelija	192
Sikstinska kapela	198

Kula porodice Kolona	213
Gostionica <i>Ovan</i>	226
Ispred Tor di None	229
Papska kancelarija	253
U radionici majstora Kole, staklara	259
Kula porodice Kolona	262
Na ulicama Rima	276
Privatna rezidencija kardinala Bordžije	288
Na belom putu	298
Crkva svetog Avgustina	304
U blizini Izidinog hrama	311
Papska kancelarija	323
Gostionica <i>Ovan</i>	325
U dvorani za Saturnalije	342
U Trajanovom stubu	353
U kripti u Trajanovom stubu	364
Vatikanske odaje	393
Izvan Trajanovog stuba	395
Na početku ulice Korso	401
Beleška autora	417
O autoru	419

Smrt neće biti večna.

Moto pripisan PIKU DELA MIRANDOLI

Nagnut nad sanduk, čovek izvadi iz pregrade neki mali metalni predmet. Pogleda ga na svetlosti lampe okačene iznad njegove glave, a onda ga pažljivo ubaci u drveni okvir. Osmotri rezultat, pa ponovi ceo postupak iz početka.

Pridržavajući se nekog samo njemu znanog pravila, satima je ćutke izvodio taj obred. Zupčanici na mašini iza njegovih leđa čekali su da obznane priču koja je nemo ležala na stolu: umnožiće je u bezbroj odjeka.

Najednom ga nešto zgrabi. Dve ruke se pojaviše niotkuda. A onda još dve. Nesposoban da bilo šta preduzme, oseti kako ga vuku, a zatim mu guraju glavu napred i pritiskaju obraz na površinu mašine. Sledi se, a onda mu se čelo orosi znojem. Presa iznad njega pokrenu se uz škripu.

„Ko ste... Šta to...“, promuca dok su mu napadačevi prsti stezali grlo. Užasnut, oseti bol u uhu: gornja ploča mu je pritiskala glavu. Stisak popusti. Povratila mu se moć govora. Ali reči nisu mogle da se uobliče u njegovom izbezumljenom umu, već su se mrvile u zbrkane slogove.

Zaslepi ga plamen baklje. „Šta to radite?“, izgovori nekako pre nego što mu se glas pretvorio u jauk.

„Previše si video“, prošaputa neko iza njegovih leđa. Glas je bio neočekivano blag. Ili je on bio toliko prestravljen da je tražio trunku milosti u njemu. Očajnički se uhvati za tu trunku dok mu je gvožđe gnječilo obraz.

Presa opet zaškripa. Telo mu se zgrči u trenutku dok su mu se jagodične kosti mrvile uz krckanje koje su već sledećeg trenu nadjačali njegovi urlici. Mlaz krvi iz usta proli se na metalnu površinu. Učini mu se da opet čuje isti glas kako naređuje: „Zapalite radionicu!“, a onda se zvuci i bol pomešaše u blesak i celo njegovo biće strmoglavi se u ponor.

Jedan napadač prinese baklju hrpi papira u jednom uglu. Soba nakratko utonu u mrak, ali se plamen ubrzo rasplamsa, bacajući uvis sve veće jezičke. Čovek je držao neku knjigu u ruci. Pomilova je, a onda je, posle kraćeg promišljanja, hitnu u vatru. „Vraćaj se u pakao, trebalo je tamo i da ostaneš!“, promrmlja sebi u bradu.

Onda se obrati ostalima, koji su pokušavali da prevrnu tešku mašinu. „Preпустite je njenoj sudbini. Požar će uskoro moći da se vidi s ulice i imaćemo na vratu sve znatiželjnike okupljene ispred kuće!“

On prevrnu sanduk i njegov sadržaj se razlete po podu. Ne obraćajući pažnju na metalne delove koji su škripali pod njegovim donovima, priđe gomili ramova ostavljenih nedaleko odatle. Izvadi bodež ispod ogrtača i brzo preseče konopce kojima su bili uvezani. Pokojnikov mukotrpn rad pretvori se za tili čas u kišu nerazumljivih znakova. Oni se rasuše naokolo kao da je Bog u svom gnevu ponovo rešio da izmeša ljudske jezike.

Vatra je gutala sve pred sobom. Pod naletom vrelog vazduha, jedan prozor se širom otvori i severac nahrupi unutra. Raspiren vetrom, plamen zapucketa i pokrenu mnoštvo zbrkanih senki.

Soba, samo čas ranije prazna i tiha, pretvori se u šumu plamčaka, koje je vreli oganj vukao naviše.

Činilo se da se pomerio čak i muškarac zarobljen u mašini, ruku zgrčenih u samrtničkom hropcu. Kao da je pokušao da dohvati neka od slova rasutih oko njega. Kao da je pokušao da unese smisao u nerazumljivi govor anđela očaja koji je klečao kraj njegovog uha.